

[Poul Dalsager.]

vet, nemlig at vi også uden for fællesmarkedet ville have haft prisstigninger på fødevarer. En sammenligning mellem de prisstigninger på fødevarer, vi havde før vort medlemskab af fællesmarkedet, og de prisstigninger, vi har fået efter, kunne være interessant.

Jeg synes endvidere, der er grund til ligesom at protestere lidt mod, at sædvanligvis velorienterede mennesker offentligt siger, at det eneste, vi hidtil har mærket til vort medlemskab af det europæiske fællesmarked, er, at vi har fået disse prisstigninger på fødevarer. Der er i den forbindelse grund til at nævne, at Danmark for det første har sparet henved 1.100 mill. kr. i tilskud til landbruget pr. finansår, og at det samme landbrug pr. finansår forventelig i fremtiden får en merindtægt på henimod 3 milliarder kr. Der er ingen grund til her i det høje ting at fremhæve de vanskeligheder, som folkettinget og regeringen ville have stået over for med hensyn til handelsbalanceunderskud og økonomiske problemer, såfremt disse yderligere indtægter og besparelser til Danmark ikke var fremkommet som et resultat af vort medlemskab.

Herudover kan vi konstatere, at den øvrige del af erhvervslivet uden for landbruget er inde i en ekspansionsperiode, som er helt usædvanlig. Beskæftigelsen er bedre end nogen sinde på denne årstid. Forventningerne til produktion og eksport er overordentlig store. Den økonomiske vækst er højere end forudset. Det er naturligvis umuligt at registrere, hvor meget af dette der skyldes vort medlemskab af Fællesskaberne. Men der er vel ingen grund til at betvivle, at medlemskabet på adskillige områder har givet et vældigt skub i retning af at fremme den udvikling, som her er i gang. Der er således ingen tvivl om, at Danmarks økonomiske situation er væsentligt forbedret på grund af medlemskabet, mere end den ville have været, såfremt vi havde valgt at stå udenfor.

Med hensyn til de danske myndigheders

— og herunder naturligvis ikke mindst folketingets — mulighed for at føre kontrol med, hvad der sker i De europæiske Fællesskaber, vil jeg her gerne henvide til den beretning, som er afgivet af folketingets markedsudvalg, hvori der fastlægges en ganske nøje procedure for, hvilke pligter regeringen og ministrene har med hensyn til at søge godkendelse af de forhandlingsoplæg, som man rejser til Bruxelles med. Det er således ikke regeringen eller ministrene alene, der træffer beslutninger på Danmarks vegne. De beslutninger, der træffes, træffes i overensstemmelse med folketingets markedsudvalg og hermed med folketinget.

Der har i den forbindelse været rejst en diskussion om den tavshedspligt, som markedsudvalgets formand eller ministeren i visse tilfælde kan pålægge markedsudvalgets medlemmer. Jeg vil gerne her ved denne lejlighed som udvalgets formand fremhæve, at tavshedspligten har været benyttet sjældent og i fremtiden også vil blive benyttet sjældent. Jeg anser det for helt givet, at markedsudvalget og den til enhver tid værende formand vil have en oplagt interesse i, at der bliver den videst mulige offentlighed om markedsudvalgets arbejde. På den anden side må man også forstå, at der kan være visse situationer, hvor ministrene i udvalget forelægger oplæg til et mandat, hvor der står så alvorlige danske interesser på spil, at man ikke på forhånd i pressen kan offentliggøre det mandat og det eventuelle spillerum, som udvalget har givet ministeren. Men jeg vil gerne endnu en gang understrege, at tavshedspligten i markedsudvalget kun vil blive brugt rent undtagelsesvis.

En af de vigtigste ting, der er sket efter Danmarks folkeafstemning, er vel statsministermødet i Paris den 19. og 20. oktober. På dette møde vedtoges bl. a., at man i løbet af nogle år skulle nå frem til oprettelse af, hvad ministermødet har kaldt for en europæisk union. Jeg røber formentlig ingen hemmelighed ved allerede nu at fortælle, at denne europæiske union, som man i commu-